Влада - Радам !

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України № 15 (1015) ♦ Середа, 25 січня 1995 року ♦ Ціна договірна

Пропонується негайна консервація низки неплатоспроможних підприємств

Рада регіонів за участю Президента України і глави парламенту обговорила проблеми зовнішньоекономічної діяльності та приватизації

Виступаючи на засіданні Ради регіонів у Києві, Л. Кучма заявив, що «цих заходів треба вживати вже сьогодні».

За словами Л. Кучми, багато які підприємства в Україні стали неплатоспроможні через більш високі ціни на енергоносії, аніж у Росії.

Л. Кучма підтвердив потребу негайного одержання Україною кредитів від міжнародних фінансових організацій, які мають бути спрямовані на фінансування критичного імпорту. «Ми не можемо сподіватися на безоплатні поставки енергоносіїв з Росії», — заявив він.

За його словами, «політика штучної самоізоляції України, насамперед від Росії, завдала шкоди економіці країни».

На засіданні Ради регіонів обговорювалося питання про зовнішньоекономічну діяльність, а також питання прискорення приватизації. В обговоренні питання про приватизацію взяв участь Голова Верховної Ради Олександр Мороз.

Після засідання Ради регіонів відбулася закрита для журналістів нарада за участю Президента України, Голови Верховної Ради і голів облрад.

Необхідна умова вступу України до Ради Європи — прийняття нової Конституції

Прийняття нової Конституції, що його висуває Рада Європи перед Україною як обов'язкову умову вступу до цієї організації, не формальна вимога, а вимога по суті, заявив після прибуття до Києва політичний радник директорату РЄ Іржі Вогл.

За його словами, головним для Ради Європи є не стільки фіксація певних прав людини в Основному Законі, скільки впевненість у тому, що «всі внутрішні механізми країни матимуть змогу виконувати великий комплекс обов'язків щодо їхнього дотримання».

І. Вогл повідомив, що докладну доповідь про відповідність нині чинної Конституції і законодавства України європейським стандартам буде подано на розгляд парламентської асамблеї РЄ, яка розпочинає свою роботу 30 січня. В її роботі може взяти участь також парламентська делегація України, що має статус запрошеного члена.

ПЛУГ МАТИМЕ ГОСПОДАРЯ?

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА

Президент України Леонід КУЧМА підписав Указ "Про прискорення приватизації майна в агропромисловому комплексі"

(Читайте на 2-й стор.).

TACIS надасть допомогу у реорганізації сільського господарства

В Україні у рамках програми TACIS почалося здійснення проекту з надання допомоги українському урядові у проведенні економічних реформ у сільському господарстві і виробництві продуктів харчування.

Це перший найбільш масштабний проект, який здійснюється Європейським Співтовариством в Україні, покликаний сприяти формуванню сільськогосподарської політики і поданий на найвищому урядовому рівні, повідомив агентству «Інтерфакс-Україна» координатор проекту Чарльз Куртуа.

Реалізація проекту з основним бюджетом у 6,5 мільйона доларів США розрахована на 2,5 року. Проект здійснює консорціум фірм Agrer (Бельгія), Eurosiris (Франція), Ogilvy Adams & Rinehart (Німеччина) та Secofisa (Іспанія).

Протягом 1995 року на базі Луганської, Кіровоградської та Чернівецької областей у рамках програми технічної допомоги країнам СНД (TACIS) розпочнеться реалізація пілотного проекту структурної перебудови системи управління АПК України. Бюджет цього проекту становить 5 мільйонів екю.

Продиктовано в номер

Бої «місцевого значення»

У Грозному лунає канонада, точаться вуличні бої. Моджахеди, мабуть, зрозумівши, що місто їм не відстояти, маленькими групами «просочуються» через позиції російських військ і залишають столицю Чечні: йдуть у гори, аби готувати партизанську війну. Місцеві засоби масової інформації повідомили, що в одному з боїв убито йорданського підданого чеченського походження. Він приїхав до Чечні у серпні минулого року, щоб зайнятися там бізнесом. Після введення російських військ пішов до збройних формувань Д. Дудаєва. Перших втрат зазнав полк морських піхотинців Тихоокеанського ВМФ, який прибув до Чечні два тижні тому. Один військовослужбовець загинув, троє тихоокеанців поранені. До речі, відправка цього полку до Чечні викликала неоднозначну реакцію у Примор'ї. Тамтешній комітет солдатських матерів рішуче протестує проти участі їхніх синів у бойових діях. 14 офіцерів — морських піхотинців відмовилися їхати до Чечні.

Для АЕС потрібні технології

У Києві з візитом побувала делегація Групи ядерних постачальників на чолі з головою цієї організації, постійним представником Іспанії при міжнародних організаціях у Відні, послом Х. Іттуррігаою. Група ядерних постачальників — неформальна міжнародна організація, до складу якої входить 30 країн. У її рамках узгоджують заходи щодо контролю за міжнародними передачами ядерних матеріалів, обладнання і технологій.

Участь у заходах, які вживаються в рамках групи, розширить можливості співробітництва України в сфері мирного використання ядерної енергії, створить сприятливі умови для імпорту матеріалів і технологій, необхідних для нормального функціонування АЕС.

А пролітаючи, махну тобі крилом

Найближчим часом до Києва прибудуть експерти Військово-повітряних сил Росії, які разом із українськими колегами оцінять технічний стан українських стратегічних бомбардувальників ТУ-160 та ТУ-95. Про це повідомив на брифінгу в МО України начальник прес-служби підполковник Олександр Клубань. Таким чином у завершальну стадію вступають тривалі переговори щодо продажу Україною усіх цих найсучасніших літаків РФ (як таких, що не «вписуються» в українську військову доктрину). Домовленості про майбутню експертну оцінку досягнуто на зустрічі військових делегацій двох країн в Києві. Делегації очолювали командувач ВПС України генерал-лейтенант Володимир Антонець та начальник штабу дальньої авіації ВПС Росії генерал-лейтенант Анатолій Проскурін.

У російській столиці з робочим візитом

Учора в Москві Президент України Леонід Кучма зустрівся з Президентом Російської Федерації Борисом Єльциним. Сторони обговорили деякі аспекти розвитку українсько-російських відносин, зокрема можливі шляхи розв'язання проблеми постачання енергоносіїв, а також торкнулися ряду питань у зовнішньополітичній галузі.

У Президії Верховної Ради України

23 січня під головуванням Голови Верховної Ради України Олександра Мороза відбулося засідання Президії Верховної Ради. Всебічно розглянуто перелік питань порядку денного для розгляду на пленарних засіданнях в останні дні січня та в лютому цього року. З багатьох проблем, що постають перед Верховною Радою, переважатимуть законопроекти економічного, правового та соціального характеру.

Члени Президії винесли на розгляд сесії пакет законопроектів антимонопольного спрямування; проект Закону України про ратифікацію угоди про співробітництво в галузі охорони авторського права і суміжних прав; кошторис витрат для забезпечення роботи Конституційної комісії.

На Президії заслухано інформацію тимчасової депутатської комісії щодо вивчення політико-правової ситуації в Автономній Республіці Крим. Відзначено факти порушення владними структурами півострова Конституції, діючого законодавства України та відповідних постанов Верховної Ради України.

Прес-служба Верховної Ради України.

Парламентська хроніка

Знову тінь надзвичайного стану

Ранкове засідання 24 січня

Двічі під час обговорення орієнтовного переліку питань для розгляду на пленарних засіданнях Верховної Ради України в лютому пропонувалося внести в порядок денний питання про введення надзвичайного стану. Причому, не в сфері економіки, як це інколи звучало раніше, а загального.

І хоч народні депутати голосуванням не підтримали такі пропозиції, вони тривожать. Хоча б тому, що дедалі більше людей у цей скрутний час врятування економіки зокрема та держави загалом бачать не в планомірних, виважених, послідовних, конституційних діях, а в крайніх заходах. У надії, що сильною рукою можна враз навести порядок у країні, поліпшити життя людей.

На жаль, виконавча влада дає підстави для таких настроїв. Взяти хоча б постанову про лібералізацію цін, яка, за свідченням економістів, практично нічого не дала нашому господарству, а лише посилила невдоволення народу. Влада довго зволікає з розробленням законопроектів, без яких просто неможливо далі жити.

Ось і в порядку денному пленарних засідань Верховної Ради на тиждень і на лютий у цілому десь аж посеред питань, які можуть бути розглянуті «в міру готовності», значиться проект закону про державний бюджет на 1995 рік. Тобто невідомо, розглядатимуть його в лютому чи ні. А рік іде. Волею вітру і хвиль, без чіткого окреслення бюджетних асигнувань.

Депутати, обговоривши запропонований перелік питань, усе-таки їх схвалили. Хоч, як це було видно з реакції залу, без особливого натхнення.

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

У Комісіях Верховної Ради України

Комісія з питань оборони і державної безпеки на своєму засіданні обговорила доопрацьований проект Закону України про внесення змін і доповнень до Закону «Про Службу безпеки України» і, врахувавши додаткові пропозиції народних депутатів, вирішила запропонувати на розгляд Верховної Ради України.

Що стосується проекту Закону України про право громадян на придбання, зберігання та носіння з метою самооборони вогнепальної зброї, запропонованого народним депутатом України В.Костицьким, то, врахувавши експертні висновки відповідних міністерств і відомств, комісія відхилила його. Обговорено також питання про утворення тимчасової робочої групи для вивчення стану виконання місцевими органами державної влади вимог чинного законодавства щодо забезпечення житлом осіб, звільнених з військової служби.

Комісія з питань правової політики і судово-правової реформи розглянула ряд законопроектів і вирішила запропонувати третій сесії Верховної Ради внести доповнення та зміни до Закону «Про статус народного депутата України», Кодексу про адміністративні правопорушення, Кримінального і Кримінально-процесуального кодексів України, що стосуються посилення гарантій діяльності членів українського парламенту та відповідальності за порушення вимог закону щодо охорони їх прав. Завершено роботу над проектом Закону про внесення змін і доповнень до діючого Закону «Про прокуратуру», які спрямовані на поліпшення соціальної захищеності прокурорів і слідчих та підвищення рівня діяльності органів прокуратури.

Комісія з питань економічної політики та управління народним господарством працює над проектами законів України «Про виключну (морську) економічну зону» (друге читання), «Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про оренду майна державних підприємств та організацій» та до Закону України «Про обмеження монополізму та недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності», розглянула перелік об'єктів, які не підлягають приватизації у зв'язку з їх загальнодержавним значенням.

Опрацьовує доповнення до постанови Верховної Ради України «Про порядок введення в дію Закону України «Про Антимонопольний комітет України» та до деяких законодавчих актів у зв'язку з прийняттям цього Закону.

Комісія вважає за необхідне внести деякі зміни і доповнення до Конституції (Основного Закону) України, зокрема до 97, 108, 110 та 117 статей.

Прес-служба Верховної Ради України.

Жебрацькі наші пенсії

Голова Федерації профспілок, народний депутат України Олександр Стоян за дорученням президії Федерації профспілок надіслав Голові Верховної Ради України Олександрові Морозу пропозиції профспілок щодо вдосконалення законодавства з питань пенсійного забезпечення. У листі зазначається, що в останні роки становище пенсіонерів значно погіршилося, пенсійне забезпечення не відповідає прожитковому рівню, зростання цін на товари та послуги набагато випереджає підвищення розмірів пенсій. Не лише мінімальний розмір пенсій разом з компенсаційною виплатою становить мізерну суму — 492 тисячі крб., а й максимальна пенсія — на рівні межі малозабезпеченості. Все це викликає справедливе обурення людей.

При встановленні пенсій не враховуються індивідуальний внесок конкретного працівника за період його трудової діяльності, а також особливі умови роботи, тим часом окремі громадяни як, приміром, державні службовці, виділені у привілейовану категорію. Заслуговують на більш пристойні розміри пенсій і ветерани праці, яким сьогодні 70 і більше років.

Для забезпечення соціальної справедливості при призначенні пенсій та з метою вдосконалення чинного законодавства пропонується внести ряд змін і доповнень до діючого закону (зокрема, мінімальний розмір пенсій за віком не може бути меншим від межі малозабезпеченості), зняти обмеження пенсій трьома мінімальними пенсіями за віком, змінити порядок обчислення середнього заробітку, врахувати умови праці тощо.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про прискорення приватизації майна в агропромисловому комплексі

З метою створення сприятливих умов для прискорення процесу приватизації в агропромисловому комплексі України, захисту при цьому прав сільськогосподарських товаровиробників та відповідно до пункту 7-4 статті 114-5 Конституції України ПОСТАНОВЛЯЮ:

1. Установити, що приватизація майна в агропромисловому комплексі здійснюється згідно з Декретом Кабінету Міністрів України від 17 травня 1993 року № 51 «Про особливості приватизації в агропромисловому комплексі», іншими актами законодавства з питань приватизації та відповідно до порядку, встановленого цим Указом.

Приватизації підлягає майно, що перебуває у загальнодержавній та комунальній власності державних підприємств, які виробляють сільськогосподарську продукцію та здійснюють її переробку і реалізацію, виконують роботи та надають послуги сільськогосподарським товаровиробникам.

2. Установити, що приватизація майна державних переробних підприємств лісового господарства незалежно від їх вартості (але не менше необхідної для створення статутного фонду акціонерного товариства відповідно до законодавства) проводиться шляхом перетворення їх у відкриті акціонерні товариства у порядку, встановленому постановою Кабінету Міністрів України від 7 грудня 1992 року № 686 «Про затвердження Порядку перетворення в процесі приватизації державних підприємств у відкриті акціонерні товариства».

При приватизації майна в агропромисловому комплексі, передбаченого статтею 1 Декрету Кабінету Міністрів України від 17 травня 1993 року № 51 та цим Указом, повинна забезпечуватися технологічна єдність виробництва та цілісність майнових комплексів.

3. Установити, що члени трудових колективів підприємств, що приватизуються, та члени колективів сільськогосподарських товаровиробників і прирівняні до них особи, а також недержавні сільськогосподарські підприємства (колективні сільськогосподарські підприємства, колгоспи, спілки селян, спілки кооперативів тощо) мають переважне право на придбання не менш як 51 відсотка акцій.

4. Рекомендувати підприємствам, які зазначені у статті 1 Декрету Кабінету Міністрів України від 17 травня 1993 року № 51 та статті 2 цього Указу і які створені шляхом викупу майна державних підприємств, зданого в оренду, здійснювати продаж частини власних акцій (паїв) сільськогосподарським товаровиробникам, що є постачальниками сировини та споживачами послуг.

5. Установити, що приватизація майна радгоспів та інших державних сільськогосподарських підприємств і організацій може здійснюватися шляхом їх перетворення як у колективні сільськогосподарські підприємства (стаття 2 Декрету Кабінету Міністрів України від 17 травня 1993 року № 51), так і у відкриті акціонерні товариства (за рішенням товариств покупців, заснованих трудовими колективами).

Якщо в процесі приватизації майна радгоспу чи іншого державного сільськогосподарського підприємства частка майна залишається невикупленою, то членам трудового колективу надається право на придбання частки державного майна за власні кошти на виплат на 3—5 років.

У разі, якщо в процесі приватизації (шляхом безоплатної передачі майна, пільгового його продажу за приватизаційні майнові сертифікати членам трудового колективу і прирівняним до них особам, а також членам трудового колективу за власні кошти на виплат на 3—5 років) не забезпечується реалізація всього майна протягом шести місяців з дня реалізації за приватизаційні майнові сертифікати, то його приватизація здійснюється шляхом перетворення підприємств у відкриті акціонерні товариства.

6. Установити, що приватизація майна радгоспів та інших державних сільськогосподарських підприємств, які були створені на базі колгоспів та заснованих ними міжгосподарських сільськогосподарських підприємств, без викупу державного майна, і які за період своєї діяльності не одержували бюджетних коштів для придбання основних фондів і будівництва, здійснюється шляхом безоплатної його передачі відповідним трудовим колективам. У разі використання бюджетних коштів на зазначені цілі створена за їх рахунок частка державного майна підлягає приватизації в порядку, передбаченому Декретом Кабінету Міністрів України від 17 травня 1993 року № 51 та цим Указом.

7. Установити, що при приватизації майна радгоспів-технікумів у державній власності залишається частина майна, що є навчальною базою. При цьому зберігається їх функціонування як цілісних навчально-виробничих комплексів.

8. Установити, що в разі приватизації майна радгоспів, інших державних сільськогосподарських підприємств та підприємств, зазначених у статті 1 Декрету Кабінету Міністрів України від 17 травня 1993 року № 51 та статті 2 цього Указу, об'єкти соціально-побутового призначення, інженерні мережі та споруди комунального господарства, включаючи побудовані за рахунок коштів фондів соціального розвитку, передаються в комунальну власність органам місцевого самоврядування і фінансуються відповідно до законодавства.

9. Установити, що приватизація майна радгоспів та інших державних сільськогосподарських підприємств, які знаходяться у зоні гарантованого добровільного відселення внаслідок аварії на Чорнобильській АЕС, здійснюється безоплатно з передачею його у власність трудовим колективам цих підприємств.

10. Об'єкти незавершеного будівництва агропромислового комплексу, які не було викуплено відповідно до законодавства з питань приватизації, можуть передаватися сільськогосподарським товаровиробникам (у тому числі недержавним) для завершення їх будівництва з наступним пріоритетним правом викупу товаровиробниками частки державного майна цих об'єктів.

11. Кабінету Міністрів України у місячний строк:

прийняти відповідні акти на виконання цього Указу;

подати до Верховної Ради України проект закону про внесення змін і доповнень до відповідних актів законодавства з питань приватизації.

12. Цей Указ набирає чинності з дня його підписання.

Президент України Л.КУЧМА.

м.Київ, 19 січня 1995 року.

ДУМАЙ, ПАРЛАМЕНТЕ, ДУМАЙ!

П'ятий мікрофон

Здобуття незалежності Україною мало дати поштовх до ліпшого життя. Саме цього й очікував народ. Але стало ще гірше. Чому? Та тому, що з виходом України на самостійну дорогу треба було з першого дня натискати на важелі реформ. Реформи посприяли б виникненню й розвитку класу власників. Тільки так можна вивести країну на дорогу розвитку.

Реформи не йдуть. Чому? Тому що вони ні до чого номенклатурі. Тому що засоби масової інформації не працюють на реформи. Тому що робітників і селян, як і раніше, тримають у чорному тілі. Тому що парламент часом видає закони, які гальмують реформи. Тому що маємо нерозумну податкову політику.

Живий приклад: у нашому регіоні багато районних керівників пооформляли наділи землі по 30—50 гектарів на своїх родичів. Кажуть, що один так захопився цим вигідним заняттям, що оформив землю навіть на небіжчика. Багато хто з цих нових власників не знає, як землю обробляти і, навіть, де їхній наділ розташовано. Вони прагнуть тільки доходів. А на їхній землі нехай працює колгоспний Іван. Хай спробує який голова не послати на ту ділянку трактор чи комбайн, буде лихо.

Можна спитати: а де порядність цих керівників? Але про яку порядність мова під час первинного накопичення капіталу? Тут усі засоби і методи годяться. Буде такий керівник проводити в життя реформи? Не дочекається! Йому й без реформ не зле.

Для них головне, щоб колгоспи зосталися колишніми. Бо колгосп — це корова на сорок дійок. Хто лиш не лінується, може до них присмоктатися. Колгосп — це насильницько-кріпосницька організація з визиску селян. Адже колгоспник аж ніяк не захищений соціально. Це кріпак, якому за тяжку невдячну працю платять сміховинні суми, а голова до того ж може не продати йому зерна чи інших продуктів, позбавити відпустки, звільнити з роботи, вигнати з квартири. І немає жодної порядної організації, яка могла б його захистити!

Багато колгоспів пішли нині на розпаювання. Хотілося й у нашій «Росії» зробити те саме. У результаті розпаювання колгосп перетворюється на колективне сільськогосподарське підприємство (КСП), засновники якого обирають собі керівника. Голова нашого колгоспу І. Михайлов не впевнений, що саме його оберуть керівником, тому й не хоче ніякого розпаювання. Проте колгоспників його нехотіння не зупинило. Вони зібрали близько трьохсот підписів для проведення загальних зборів, щоб організувати КСП і виділити пай кожному колгоспникові. Але керівництво району в особі заступника голови райвиконкому І. Попурія вважає, що ці підписи не можуть бути підставою для проведення зборів.

Виникає цікава ситуація. Всі бачать, що економіка колгоспу (як і району) деградує. Це легко довести з допомогою промовистих показників останніх років. Але ніхто не хоче думати про подальший розвиток виробництва сільськогосподарської продукції, який залежить від реформ. А ці реформи гальмують. Для ілюстрації ще один приклад. Нашим колгоспникам для розширення підсобних господарств дозволили збільшити присадибні ділянки до двох гектарів — разом із землею під житло. На загальних зборах колгоспники вирішили, що землю, розташовану за межами присадибної ділянки, обробляти разом з колгоспом і одержувати врожай від середнього врожаю по колгоспу. Землю присадибних ділянок колгоспників не виділено в окрему площу, тому вирішили для збереження її врожайності щорічно міняти поле. Коли цьогорічний урожай дозрів, голова І. Михайлов дав вказівку відвести під присадибні ділянки найгірше за врожайністю поле. І вийшло, що колгосп одержав урожай ячменю 31,9 центнера з гектара, а ділянки колгоспників дали по 9 центнерів. Тепер більшість колгоспників наполягає, щоб правління видало власникам ділянок середню врожайність по колгоспу, яка дорівнює 22,8 центнера з гектара. Але І. Михайлов став на своєму: «Не дозволю!»

Усе це робиться для того, щоб змусити колгоспників відмовитися від розширення присадибних ділянок. А це означає, що про розпаювання чи вихід з колгоспу із своєю землею і думати не смій.

Виходить, реформи на селі зупинилися біля головників чобіт.

26 червня і 10 липня цього року були вибори Президента і місцевого керівництва. Як відомо, багато хто з кандидатів у депутати номенклатурі не сподобався. Тому й повела вона шалену пропаганду проти невгідних. І сталося так, що в селі Українському обрали «не того» голову сільської Ради. Щоб помститися за програш, голова колгоспу звільнив з роботи людей, які були під час виборів головою та заступником голови дільничної виборчої комісії. Ось уже кілька місяців ці люди без роботи, і ніхто не може вирішити їхнє питання.

Нашій, як і будь-якій іншій, державі потрібний працюючий власник. З його появою виникне дух підприємництва та ініціативи. У власника завжди більше почуття бережливості, у нього не буде корова недоєною, трактор без запчастин, а дах з дірками. Власник не красти́ме сам у себе. Він не запросить до себе фахівця-нездару, не викине грошей на вітер. Отже, як тільки на землю стане твердою ногою власник, усілякої номенклатури обов'язково зменшиться.

А що ж робити з колгоспами? Перший етап — розпаювання. Другий — ліквідація нерентабельних господарств, поділ великих колгоспів на дрібніші. Дозволити колгоспникам об'єднуватися в кооперативи або інші колективи з ознаками родинності, трудової згоди та виробничої необхідності. Вихід з КСП треба дозволити через кожні два роки. В кожному районі має бути відділення земельного банку.

І треба припинити розбазарювання землі. Хто з номенклатурників встиг хапонути, нехай поверне туди, де взяв, а сам нехай іде подалі з посади, котра дозволяє хапати. Земля має належати тільки тим, хто її обробляє, а також селянам-пенсіонерам, учителям, лікарям та іншим фахівцям, які обслуговують селян на території населеного пункту.

Питання про продаж землі — справа майбутнього. Але у спадок вона має переходити обов'язково вже тепер. Селянин має на своїй землі будуватися на віки, пускати глибоке коріння і не боятися, що завтра в нього хоч щось заберуть.

Колгоспи відмирають, ферми порожніють, техніка стає непридатною до роботи. Номенклатурникам до сліз шкода вмираючих колгоспів. Але цей жаль минеться. Зрозумійте, панове, держави світу створили для своїх народів більше благ саме там, де не було колгоспів. Це знають усі.

І кілька слів про нас, сільських пенсіонерів. На нашу долю випали насильницька колективізація, голод, війна, ще один, тепер уже повоєнний, голод, відбудова країни. І що ми тепер, на схилі років, від своєї тяжкої праці маємо? Мізерну пенсію, за яку не прожити, і пограбування державою скромних трудових заощаджень...

З цього глухого кута всім нам треба виходити. І якнайшвидше. А це значною мірою залежить від нашого вищого законодавчого органу.

Отож, думай, парламенте, думай!

З повагою
Микола ЛУНІН,
учасник війни, ветеран праці.

Українське
Іванівського району
Херсонської області.

Фотофакт

Місто Коломия на Івано-Франківщині багате традиціями мистецтва, що передаються з покоління в покоління. І дід, і батько викладача музично-педагогічного училища Михайла Миколайовича Тимофіїва були відомі в цих краях скрипалі. З дитинства грає на багатьох інструментах і сам Михайло Миколайович. Більш як 100 старовинних інструментів налічує його домашня колекція. Багато які з них він реставрував, надавши їм другого життя.

На знімку: М. М. Тимофіїв та його колекція.

Фото Марка ЮРКІВСЬКОГО.

Міжнародне видання книги українського юриста

Провідне в світі видавництво з міжнародного права «Мартінус Нічхофф Паблішерз» надрукувало в Голландії англійською мовою книгу українського юриста Сергія Войтовича «Міжнародні економічні організації в процесі міжнародно-правового регулювання». В її основі — матеріали докторської дисертації автора, що була захищена в Європейському університетському інституті (Флоренція, Італія) — учбовому та дослідному центрі Європейського Союзу.

Книга досліджує в порівняльно-правовому плані участь міжнародних економічних організацій в процесі створення та реалізації норм міжнародного права і грунтується на аналізі нормативних документів та фрагментів практики близько п'ятдесяти організацій, в тому числі Міжнародного валютного фонду, Світового банку, Європейського Союзу, ГАТТ та ін. Ряд цих організацій автору вдалося відвідати завдяки можливостям, наданим Європейським університетським інститутом.

Сергій Войтович робить висновок, що сучасні міжнародні економічні організації, не будучи ідеальними інституційними моделями, мають достатній арсенал правотворчих та правоздійснювальних інструментів для помітного впливу на правове регулювання міжнародних економічних відносин.

Монографія не тільки становить академічний інтерес, але також може бути рекомендована українським економістам та юристам, які практично беруть участь у все інтенсивнішій взаємодії України з міжнародними економічними інституціями, без чого неможливе її повноцінне входження у світовий ринок. Зокрема, вивчення правотворчих та правоздійснювальних механізмів, які застосовуються в сучасних міжнародних економічних організаціях, може бути корисним для українських законодавців в плані використання світового досвіду створення правових норм та їх подальшої реалізації. Висновки, що містяться в дослідженні, торкаються практично важливих питань узгодження правових систем окремих організацій між собою, а також з правовими актами держав, які до них увіходять.

Ознайомитися з цим виданням найближчим часом можна буде в бібліотеці Київського університету, в якому автор більше десяти років викладав на кафедрі міжнародного права.

Олександр ВИСОЦЬКИЙ,
професор, доктор юридичних наук.

З пошти юриста

НЕ ЗА РАХУНОК ВЕТЕРАНІВ

Листи, листи, листи... Скільки в них болю, страждань, дорікань... Кожне друге — скарга. От, наприклад, інвалід Великої Вітчизняної війни Євген Добровольський з Києва пише, що з його заробітної плати за сумісництвом вирахували прибутковий податок. «Але ж є Закон «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», який звільняє інвалідів від сплати прибуткового податку», — обурюється Є.Добровольський. У бухгалтерії йому відповіли, що є закон, який передбачає утримання податку із заробітної плати, в тому числі не за основним місцем роботи для таких категорій громадян, як Є.Добровольський, та показати закон не змогли. Тому й звертається ветеран до газети за роз'ясненням. Такі ж запитання задають нам Михайло Романюк з Рівного, Олексій П'ятецький з Донецька, Людмила Міщанин з Тернополя.

Справді, Законом «Про статус ветеранів...» інвалідам встановлена така пільга, як звільнення від сплати податків, зборів і мита всіх видів. Пільга щодо звільнення від сплати прибуткового податку була встановлена всім ветеранам війни. Але трохи пізніше, 1 лютого 1994 року, прийняли Закон «Про державний бюджет України на 1994 рік», який, у свою чергу, встановлює, що пільги щодо сплати прибуткового податку особам, на яких поширюється Закон «Про статус ветеранів...», надають у межах 15 неоподатковуваних мінімумів.

Зрозуміло, що депутати піклувалися про державний бюджет, приймаючи цю статтю закону, але вона не повною мірою відповідає гарантіям соціального захисту ветеранів.

Адже відомо, які низькі пенсії отримують ветерани, тому й змушені вони працювати (гаразд, що прийнято Закон «Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні», який забороняє звільняти літніх людей з мотивів досягнення пенсійного віку), щоб хоч якось звести кінці з кінцями. Дехто змушений шукати собі ще й додаткову роботу, як-от учасник бойових дій Микола Кузьмін з Вінниці. За основною роботою він нещодавно отримував зарплату близько 500 тисяч карбованців, а за сумісництвом — 250 тисяч карбованців. Звичайно, сьогодні він «вписується» навіть в 15 неоподатковуваних мінімумів, але за чинним законодавством праця за сумісництвом оподатковується. І тільки в наступному році йому повернуть надлишково сплачені податки, хоча сам механізм повернення цих грошей дуже недосконалий. Що то будуть за гроші, та й чи варто завдавати ветеранам — літнім людям стільки клопотів, не кажучи вже про інвалідів?

А моральний бік цієї справи? Ветерани — люди заслужені. Вони відстояли волю держави, кров'ю, потом, працею захистили нас від фашизму. Багато в чому завдяки їм ми маємо тепер незалежну Україну. Інші ветерани гідно виконали свій військовий обов'язок перед Батьківщиною. Тож держава повинна взяти на повне забезпечення цих людей. А коли сьогодні немає такої змоги, то хоч би дала можливість заробити своєю працею.

З гіркотою згадується діалог, який щойно почув у поїзді. Розмовляли наш інвалід війни і канадець, котрий їхав провідувати свою рідню в Україні. Після деякої попередньої розмови канадець запитав: «Що ж ти маєш за свої ушкодження?» — «Та що, пенсію в сімсот п'ятдесят тисяч». — «О! Якби ти був у Канаді і мав такі ушкодження, ти б отримував таку допомогу від держави, що міг би забезпечити не тільки себе, а й свою сім'ю».

Гадаємо, що при остаточному розгляді бюджету на 1995 рік уряд і депутати знайдуть інші джерела поповнення державного бюджету, а не за рахунок ветеранів.

Володимир СНІТКО.

Усі дороги ведуть до... Ковеля

«Інтерпорт-Ковель» — таку назву матиме спеціальна (вільна) економічна зона, будівництво якої спрямовано на розвиток транспортно-розподільчої інфраструктури України, країн СНД і Європи.

Це той, поки що рідкісний, випадок у нашій державі, коли ініціатива створення на Волині вільної економічної зони походить не від високих урядових інстанцій, а від керівників приватних фірм і місцевих органів влади — Ковельських міськвиконкому та райвиконкому.

І не тільки на словах. Допоміжні об'єкти вже почало споруджувати закрите акціонерне товариство «Інтерпорт-Ковель», директором якого є знаний на Волині підприємець Євген Поліщук. Засновниками цього товариства стали «Торгові Доми» з Києва і Ковеля, виробничо-комерційне підприємство «Полісервіс» із статутним капіталом у 60 мільярдів карбованців. Отож, будівництво перших об'єктів поки що йде коштом нинішніх акціонерів. Але — поки що...

«Інтерпорт-Ковель» дістав підтримку Президента України Леоніда Кучми і Прем'єр-міністра України Віталія Масола під час їхнього перебування на Волині влітку цього року. Великий інтерес до цього будівництва виявили Міністерство фінансів України, Державний митний комітет, Львівська залізниця, Українське зовнішньоекономічне об'єднання «Укртранс», ряд впливових фірм Польщі, Німеччини, Швейцарії, Австрії. Міністр економіки України Роман Шпек звернувся з листом до президента Європейського Банку Реконструкції та Розвитку пана Жака Ларозьєра з проханням посприяти реалізації цього проекту. Головний керуючий фірми «Торговий Дім» (Київ) Максим Мордань провів переговори у Брюсселі, Лондоні з керівниками Європейського Банку, де дістав підтримку. Крім того, підприємці побували в Австрії, Німеччині, Угорщині, Польщі та в інших країнах Європи, де ознайомилися з роботою тамтешніх економічних зон та інтерпортів.

Львівська залізниця теж зацікавлена у створенні на Західному кордоні України сучасного високомеханізованого підприємства і має намір стати членом акціонерного товариства.

Ось так невеличке місто Ковель з населенням 70 тисяч чоловік опинилося в центрі уваги не лише України, а й багатьох країн Європи. Цілком реально, що саме тут буде створено спеціальну економічну зону, якої в Україні поки що немає. Але постає питання: чому саме в Ковелі?

Ковель стоїть на перехресті транспортних шляхів, що з'єднують Україну, Центр і Південь Росії, Закавказзя, Центральну Азію, країни Балтії і Білорусь з Центральною, Південною і Південно-Східною Європою. Від міста до кордону з Польщею — 70 кілометрів. Тут сходяться п'ять магістральних автошляхів, станція Ковель має шість залізничних колій. Поміркуймо. Сьогодні майже 50 відсотків експортно-транспортних вантажів між державами Центральної Європи і країнами СНД прямують через станцію Брест, що в Білорусі. Водночас, є значно коротша дорога через залізничний і автомобільний переходи Ягодин—Дорогуськ, Ізов—Грубешов, що розташовані на полігоні Львівської залізниці у Волинській області. Відсутність поблизу зазначених переходів сучасних перевалочних потужностей змушує західноєвропейські країни направляти вантажі більш довгим шляхом. А крім того Брестський залізничний вузол бере за послуги з України чимало валюти. То краще буде, коли вона працюватиме на користь нашої держави. Адже вигідне географічне розташування України в центрі Європи має сприяти розвиткові транзитних зв'язків.

Нині є лише 7 пунктів перетину кордону між Польщею та Україною. І це тоді, як кількість прикордонних пунктів між Польщею і Німеччиною сягає сорока трьох. Ось чому в місцевих підприємців і визріла думка щодо пріоритетного розвитку транспортної мережі Ягодинського напряму, що має велике державне значення. Згідно з державною програмою запроектовано спорудження ще одного залізничного мосту через Західний Буг і будівництво міжнародного пункту пропуску «Ягодин».

Щоб ця транспортна артерія діяла чітко й високопродуктивно, потрібна достатня кількість перевальних потужностей. Це — розвантаження і навантаження залізничних вагонів і автомобілів, оброблення та зберігання міжнародних вантажів, а також сервісне обслуговування автотранспорту, що здійснює міжнародні перевезення. **Все це входить до концепції інтермодульного транспортного складського комплексу «Інтерпорт-Ковель», проектна потужність першої черги якого — 850 тисяч тонн вантажів на рік.**

Ковель має у міській мережі законсервовану станцію Вербка, на базі якої і планують створити спеціальну економічну зону. Специфічною відмінністю «Інтерпорту-Ковеля» від інших європейських інтерпортів є залізничні колії двох стандартів — 1520 і 1435 міліметрів, що обумовлюють переважання в обсягах перевантажень таких їх типів, як «вагон—вагон», «вагон—склад—вагон», «автомобіль—склад» тощо... Особливо важливо, що збільшаться поставки на внутрішній ринок висококласної продукції та послуг, бо це сприятиме створенню сучасної ринкової інфраструктури, кращому використанню трудових ресурсів.

Будівництво спеціальної (вільної) економічної зони в Ковелі може здатися далекою перспективою, але тут на саму лише документацію вже витратили понад два мільярди карбованців, побудували під'їзну автомобільну дорогу до центрального терміналу «Інтерпорту», на околиці Ковеля, де віками було болото, ріс очерет, розгорнули велике будівництво складських приміщень. Поряд формують майданчик для нафтобази, споруджують адміністративне приміщення для дирекції «Інтерпорту-Ковеля».

Побував я на цих будівельних майданчиках і почув від директора Київської дирекції «Інтерпорту-Ковеля» Олександра Козюка:

— Чи буде тут спеціальна (вільна) економічна зона, чи ні, але будівництво «Інтерпорту» продовжуватимемо самотужки. Тим більше, що маємо офіційну підтримку Кабінету міністрів України. Ще й іноземні інвестори нас запевнили, що тільки-но будуть прийняті відповідні державні акти про створення точкової вільної економічної зони в Ковелі, як одразу виділять кредити на пільгових умовах. Ми вважаємо, що розпочали добру й корисну справу.

Не чекаючи рішень високих урядових інстанцій, ініціативні і підприємливі люди взялися до роботи. Але, погодьтеся, що їхні плани варті й конкретної підтримки. Бо хоча іноземні фірми й допомагають, консультують, але, певне, й нам пора повірити в реальність цього проекту.

Богдан БЕРЕКЕТА.
Волинська область.

Фотофакт

Івано-франківський концерн «Радон» спеціалізується на випуску мікросхем, які використовують в своїх виробах понад 16 тисяч підприємств України та інших країн. Активно приєднавшись до конверсії, тут нарощують випуск телефонних апаратів, настільних і кишенькових калькуляторів на сонячних батареях, медичних приладів.

На знімках: монтажниці медичних приладів Надія Старовойтова і Оксана Барчук; інженер Наталка Осипчук демонструє диво-посуд, що випускається підприємством, — фритюрницю.

Фото Віталія РОМАНЕНКА.

Село прагне вижити. І хоче, аби вижили ми з вами — ті, хто не виробляє, лише споживає його продукцію. Про це свідчить, зокрема, й реакція на публікацію «Голосу України» за 27 жовтня під заголовком «Шанс від «Сільського варіанта». Як тільки газета дійшла до читачів, відтоді в одеському корпункті редакції не буває дня, аби не лунали з цього приводу дзвінки. Телефонують з Києва і Харкова, з Миколаївської і Черкаської, Тернопільської і Вінницької та інших областей. Усіх цікавлять міні-заводи, що їх випускає колективне мале підприємство «Сільський варіант».

Зважаючи на отаку зацікавленість, я вирішив знову зустрітися з директором колективного малого підприємства Сергієм ХРИСТЕНКОМ.

Продовжуючи тему

Є й такий «Сільський варіант»

— Що, Сергію Сергійовичу, вже й за кордон полинула звістка про ваші міні-заводи?

— Атож. Ми вже виготовили близько півтори сотні ліній для переробки молока, які добре зарекомендували себе у багатьох господарствах України, одержали державний патент як абсолютно оригінальне високоефективне обладнання, що не має аналогів в Україні, ближньому зарубіжжі. На Заході щось подібне є, та й ціни «кусаються». Наші лінії у кілька разів дешевші, дуже компактні, прості в монтажі й експлуатації: їх можна зібрати й запустити за 24 години. Працюють вони не на електроенергії, а на парові. За добу кожна здатна переробляти від 3 до 8 тонн молока, даючи висококісні сметану, вершки, масло, м'який сир. Враховуючи попит, ми освоїли випуск і потужніших ліній — на 10—15 тонн молока за добу. Їх уже замовили сільськогосподарські і промислові підприємства Київської, Харківської, Дніпропетровської областей, Південно-Української атомної електростанції, є велике підсобне господарство. Зацікавилися нашим міні-обладнанням з переробки молока й керівники та спеціалісти програм американського агробізнесу в Україні, зокрема їх директор Джеймс Д.Ешер.

— А що маєте новенького?

— От хоч би блоки для виготовлення морозива. Вони підходять до будь-яких міні-ліній з переробки молока. Той, хто їх уже придбав, дуже задоволений. Подією став пуск такого обладнання, скажімо, у селі Могиляни на Рівненщині, де розташоване колективне сільгосппідприємство «17 вересня». Масло, сметану, сир, виготовлені на цьому устаткуванні першого дня, роздали працівникам господарства безплатно. Оцінка: «Не магазинне, мов домашнє!» З особливим задоволенням дорослі й малеча ласували морозивом, якого виготовили того дня 200 кілограмів. І все розійшлося.

— Виробляти ці продукти безпосередньо в господарстві і реалізовувати самотужки, мабуть, вигідно. І ми в попередній публікації про це писали. А от морозиво...

— Даремно стільки скепсису. Ось найпростіші розрахунки. При добовій переробці на міні-обладнанні трьох тонн молока вихід вершків жирністю 35 відсотків становитиме близько 300 кілограмів. Додавши до них сухе незбиране молоко, цукор, крохмаль, порошок какао та інші ароматизуючі домішки, можна виробити 1200 кілограмів морозива. Якщо за мінімальну ціну реалізації взяти 5 тисяч карбованців за 100 грамів, то вартість виробленої протягом доби товарної продукції становитиме 60 мільйонів карбованців. Але ж ціна може бути й вища — залежно від попиту. А попит, особливо за жаркої пори року, безумовно, буде.

— Переконали. Сам не раз бачив, які раді люди жнивної пори кухлеві прохолодної води, а тут — морозиво. А ще щось нове з'явилося?

— Так, розпочали випуск міні-ліній для виготовлення майонезу, кетчупу, інших соусів, що мають чималий попит, незважаючи на високі ціни. Виробництво цих продуктів безпосередньо в господарствах, де є сировина, безсумнівно, значно здешевить їхню собівартість. Особливі надії в цьому плані покладаємо на лінії з переробки цукрових буряків, які вже теж почали виготовляти. Кому не відомо, яка то важка праця — виростити, зібрати, вивезти за десятки кілометрів оті корені? А належний зиск з цього землероб далеко не завжди одержує: то негода підвела, то транспорту чи пального катма — і залишаються буряки в полі: а хоч і вивезеш усе, то, бува, грошей за сировину ніяк не дочекаєшся. Ні, ми не за те, аби зупинити державні заводи й переробляти всю сировину на місці. Та й потужність наших ліній — не рівня заводській: 25—50 тонн коренів за добу. Але ми даєм змогу переробити те, що пропало б, чи, в кращому разі, пішло б на корм. Господарство зможе щодоби одержувати 3—6 тонн дешевого цукру. Аби потім розпорядитися товаром на свій розсуд. За наявності в господарстві чи на паях, у групі господарств отакого міні-заводу і безвтратне й високорентабельне буряковиробництво гарантовано.

— Про наближення переробки сільгоспсировини до села мовиться вже не одне десятиліття. Та тільки тепер, схоже, в цьому напрямі робляться перші реальні кроки. На жаль, за дуже несприятливих для сільгоспвиробника умов — у нього просто немає коштів для придбання отаких, хай і дуже вигідних, міні-заводів.

— Так, економічне, фінансове становище на селі, як, до речі, й у місті, нині сутужне. Та все ж тямущі господарі кошти знаходять, я ж казав уже, що за кілька місяців розійшлися півтори сотні наших ліній з переробки молока, є замовлення на перспективу. Такі господарники враховують ту обставину, що обладнання «Сільського варіанта» значно дешевше від того, яке пропонують інші виробники, а отже — дуже швидко, за кілька місяців окуповується. І надалі вже працює лиш на чистий прибуток, на економічне зміцнення, фінансовий добробут трудового колективу. Кому, справді, вкрай сутужно, ми йдемо назустріч: за міні-лінії можна розрахуватися не тільки грішми, а й за бартером. Такою можливістю недавно скористалося, приміром, КСП «Колос», що в селищі Брацлав Немирівського району на Вінниччині. Воно розрахувалося за міні-обладнання олією й крупами, а тепер виробляє власну продукцію з молока, яке надходить не тільки з колективних ферм, а й з підсобних господарств селян.

Вів розмову Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса.

Факти. Події. Коментарі

В Європейському Союзі все-таки будуть свої гроші

Віце-президент Комісії Європейського Союзу Кристоферсен одержав рапорт так званої експертної групи з приводу введення в державах — учасницях Європейського Союзу спільної для 15-ти країн грошової одиниці — екю. Незалежну експертну групу було засновано минулого року в травні, й за цей порівняно незначний час вона дійшла висновку, що існування спільної грошової одиниці екю — справа недалекого майбутнього. Група намітила конкретні шляхи введення екю. Насамперед для цього необхідно укласти багатосторонню міждержавну угоду 15-ти держав і договір про створення спільного Великого банку екю. Його штаб-квартира, мабуть, розташується у Франкфурті.

● *Італія*

Діаспора поповнить скарбницю

До великомасштабної операції, мета якої — досягти надходжень у державну скарбницю недоплачених податків на суму в багато сотень мільйонів лір від італійців, що мешкають за кордоном, приступила фінансова гвардія — італійська податкова поліція.

У Міністерстві фінансів Італії переконані, що шкура варта вичинки, оскільки йдеться про суми, обчислювані цифрами з багатьма нулями, які будуть зовсім не зайвими для державної скарбниці.

● *Росія*

А в Татарстані обирають муфтія

Зміцнення миру і злагоди — під таким девізом в Казані триває позачерговий з'їзд мусульман Татарстану. Форум розробить структуру і принципи взаємозв'язку духовного управління з медресе та інститутами, плануються демократичні вибори муфтія і його заступників, казиїв-суддів. У роботі з'їзду беруть участь муфтії Москви, Саратова, Сибіру, посли арабських і мусульманських країн.

● *Сербія*

Ніхто не хоче воювати

У Сербії зберігається занепокоєність з приводу постанови хорватського Президента Туджмана про відмову в гостинності миротворчим силам ООН з кінця березня цього року. Хоча офіційної реакції на це немає, сербська преса поряд із заявою Туджмана про те, що не буде нової війни між Сербією та Хорватією, опублікувала й заяву міністра оборони Хорватії Гойко Шушака, який сказав, що настав час «хорватському воякові стати на хорватському кордоні».

Сербія не готується до нової війни внаслідок економічного виснаження, а також тому, що люди ще менше хочуть воювати, аніж у 1991 році. Керівники націоналістів, передусім Сербської радикальної партії, все ж заявляють, що Сербія буде змушена оголосити війну Хорватії в разі наступу на самопроголошену Сербську Країну.

● *США*

Померла на 104-му році

Глава відомого в США клану Кеннеді — 104-річна Роуз Фітцджеральд Кеннеді — померла в неділю увечері від ускладнень, спричинених запаленням легенів. Останні роки, прикута до інвалідського крісла, вона прожила в родинному маєтку в Хайанніс-Порт (штат Массачусетс).

Роуз Фітцджеральд народилася в Бостоні 22 липня 1890 року. Її батько — Джон Фітцджеральд, конгресмен, мер Бостона і впливова особа в демократичній партії. 1914 року вона стала дружиною Джозефа Кеннеді — банкіра і визначного державного діяча, котрий посідав, зокрема, пост посла США у Великобританії. У них було п'ятеро дітей. Її син, президент США Джон Фітцджеральд Кеннеді, загинув від кулі вбивці в Далласі.

У ПОСОЛЬСТВІ України у США відбулася попередня презентація комплексного дослідження громадської думки в Україні щодо розбудови демократії і ринкових реформ, проведеного Міжнародною фундацією виборчих систем (МФВС).

НЕ РОЗВІДДАНІ, А ДРУЖНЯ ІНФОРМАЦІЯ

Публічне представлення цього опитування незабаром відбудеться у Вашингтоні для представників адміністрації США, конгресу, дослідних центрів, засобів масової інформації.

Опитування показало незаперечну підтримку населенням України курсу на розвиток демократії і прискорення ринкових реформ. 72 відсотки опитаних позитивно оцінюють щодо цього діяльність Президента України Леоніда Кучми. Майже половина опитаних вважає, що з поглибленням демократії прискориться вихід з економічної кризи. Троє з чотирьох громадян України віддають перевагу західним моделям побудови демократичного суспільства. Дві третини опитаних вважають, що для майбутнього розквіту України важливо розвивати та поглиблювати всебічні зв'язки з країнами Заходу та Росією.

Разом з тим опитування засвідчило низький рівень розуміння нашими громадянами принципів і механізмів демократії. Майже 90 відсотків опитаних заявили, що необхідно поширювати знання про демократичні процеси. Абсолютна більшість опитаних невдоволена сьогоднішньою ситуацією в Україні, 72 відсотки скаржаться на нестачу коштів на харчування.

Посол України у США Юрій Щербак дав високу оцінку роботі дослідників МФВС: «Нове опитування допоможе офіційним колам та всім зацікавленим установам і особам у США, зокрема представникам бізнесу, краще зрозуміти необоротний характер демократичних та ринкових перетворень в Україні, її можливості та потреби в масштабній підтримці ходу економічних реформ, великих капіталовкладень в українську економіку».

Прес-центр МЗС України.

ЧИ ЗАТЯГНУТЬ РЕМІНЦІ РОСІЯНИ?

ВОРОГОМ номер один у Росії продовжує залишатися інфляція. У грудні ціни підвищилися на шістнадцять відсотків, а січень не приносить полегшення — спаду «цінової гонки» не спостерігається.

Це питання хвилює не лише пересічного громадянина Російської Федерації, а й, звичайно, тамтешні владні структури, економістів, профспілки.

Простежуються два підходи до проблеми поліпшення (або бодай не погіршення) матеріального становища росіян. Перший — це продовження реформ, зокрема прискорення приватизації, лібералізації експорту, економії на державному рівні. Цей шлях пропонує, принаймні офіційно, уряд Російської Федерації. Другий підхід — відверто популістський. Ним, зокрема, керується дехто з парламентаріїв, по-волюнтаристськи вимагаючи підвищити чи не удвічі мінімальну заробітну плату.

Зрозумілі стурбованість і тих, і тих можна. Ворогом номер один у Росії продовжує залишатися інфляція. У грудні ціни підвищилися на шістнадцять відсотків, а січень не приносить полегшення — спаду «цінової гонки» не спостерігається. Економісти з певною часткою песимізму ставляться до урядової програми, згідно з якою її треба збити до одного—трьох відсотків до кінця поточного року.

Впала інвестиційна активність, тобто у російську економіку вливається дедалі менше як місцевих, так і іноземних капіталів. З другого боку, останнім часом з'явилися і проблиски «світла у кінці тунелю» — підприємства-покупці дедалі чіткіше розраховуються з продавцями, тобто локалізується проблема взаємних неплатежів, сповільнилися темпи спаду промислового виробництва, зменшилися втрати робочого часу.

Проте головне, у чому збігаються думки аналітиків, — це взаємозалежність між становищем в економіці і політичному житті. Воєнна операція в Чечні поглинула колосальні кошти. Де їх узяти? Увімкнути друкарський верстат і штампувати трильйони карбованців? Це — прямий шлях до посилення інфляції.

Скоротити витрати? За умов, коли армія вимагає дедалі нових грошових «ін'єкцій», це можна зробити практично лише за рахунок соціальних фондів.

На малюнку з американської газети «Палм біч пост»: пересічні росіяни з нетерпінням чекають, коли на їхній землі виросте плодоносне дерево капіталізму.

Віктор ХОМЕНКО.

Буває ж!

Проблема людства...

Коли Лінн Вудворд і його дружина зі штату Північна Кароліна вкладаються спати, обоє надягають маски, та не для того, щоб не бачити одне одного.

У них серйозне захворювання: зупинка дихання під час сну, спричинена сильним хропінням, в результаті якого дихання переривається, і бідні люди прокидаються сотні разів за ніч.

У 1985 році Вудворд звернувся по допомогу до клініки університету Дьюка, що вивчала проблеми порушень сну. Лікарі з'ясували, що за шестигодинний період пацієнт прокидається 325 разів. Тоді йому запропонували дихальну маску.

Вона підключена до дихального апарата, що забезпечує постійне надходження повітря через пластикову трубку, надягнену на ніс, а повітря перешкоджає закриванню горлового проходу. Настає спокійний сон упродовж усієї ночі.

Статистика свідчить, що близько 20 мільйонів американців страждають від різних видів зупинки дихання під час сну, і використання таких масок — єдиний вихід із становища.

На знімку: подружжя Вудвордів може спати тільки з дихальною маскою.

Репродукція фото ІТАР-ТАРС.

Світовий ринковий досвід: Аргентина

НОВІ ЧАСИ ДЛЯ ДІЛОВОЇ ЛЮДИНИ

БЕЗПЕРЕЧНО, в України власний шлях реформування народного господарства, виходу із економічної кризи. Проте важливо у цьому процесі не стільки припуститися власних помилок, скільки не повторити чужих. Наша газета продовжує серію публікацій про досвід ринкових перетворень в Аргентині.

Інтерес аргентинських ділових кіл до співробітництва з Україною після розпаду СРСР не зменшився.

У цілому обопільна зацікавленість у співробітництві випливає із взаємодоповнюваності народногосподарських структур, технологічної сумісності, спільних завдань у галузі оновлення технічної бази промисловості, посилення спрямованості на розвиток наукоємних виробництв, відсутності в обох країн геополітичних домагань.

Аргентина в змозі запропонувати широкий вибір промислових товарів з урахуванням потреб української економіки, серед них машин та обладнання. Чи не найперспективнішим для нас в Аргентині є ринок товарів масового попиту. Зацікавленість аргентинських підприємців у збільшенні збуту їхніх товарів дозволяє розраховувати на укладання угод про зустрічні поставки української машинобудівної продукції, сталі, прокату, літаків, автобусів, тролейбусів, тепловозів, вантажних автомобілів, вагонів, турбін для ГЕС, устаткування для коксування вугілля, плазмового зварювання, зрідження природного газу, труб для нафто- і газопроводів з компресорними станціями, металообробних верстатів.

За попередніми даними, аргентинська сторона готова імпортувати вказані товари, а також висловлює зацікавленість у придбанні супутникової системи контролю морської економічної зони, як і газових турбін для переоснащення кораблів ВМС, що переважно мають парові та дизельні двигуни.

Заслуговують на увагу попередні пропозиції — інвестувати 30—40 млн американських доларів у розроблення нафтових родовищ в Україні, створити спільні підприємства з фрахту українських риболовецьких суден для вилову риби в прибережній економічній зоні Аргентини, переробці та збуту продуктів моря. При цьому треба мати на увазі, що переважна більшість промислових підприємств в Аргентині є приватними, тому співробітництво з ними слід розвивати, враховуючи конкуренцію з боку інших країн.

Враховуючи цей соціально-психологічний чинник, за сприяння аргентинської влади в Буенос-Айресі у минулому році з'явився Центр співробітництва «Україна—Латинська Америка» (Укрсібер). Його створили Міністерство освіти й Академія інженерних наук з метою сприяння розвиткові країни. Сьогодні діє мережа регіональних і галузевих центрів і філій Укрсібер в Україні, що являють собою інфраструктуру для встановлення ділових контактів і збирання інформації з метою надання маркетингових послуг діловим партнерам.

Михайло РОЙ.

Міжнародний журнал «Бізнес» спеціально для «ГУ».

● *Китай*

Добре багатому любити мистецтво

У Китаї відродилося приватне колекціонування предметів старовини та мистецтва.

Колекціонувати предмети старовини у Китаї почали ще тисячу років тому в часи династії Сун. Вдруге ця традиція увійшла в моду у перші роки династії Цін (300 років тому), потім — на початку XX століття. Нинішнє відродження приватних колекцій відображає прагнення сучасних людей до багатого духовного життя.

З 1992 року в Китаї організовано чотири великих аукціони старожитностей. На останньому з них, проведеному в листопаді у Пекіні, 57,7 відсотка антикваріату було продано китайцям, які становили дві третини присутніх на аукціоні. Подорожчання антикваріату спонукає багатьох до його колекціонування, водночас примушуючи дорожити культурними цінностями Китаю.

Сіньхуа.

Стерв'ятники над фондовим полем

Не встигнувши стати на ноги, ринок капіталів зазнав наприкінці минулого року першої в своєму житті істотної кризи. А як багатонадійно починався минулий рік! Довірчі товариства нарешті розпочали операції з ваучерами. Оголосила про передплату ціла низка великих акціонерних товариств, передовсім київських, котрі намагалися за рахунок емісій реалізувати свої інвестиційні цілі, активізувалися банки, котрі прагнули «підігнати» свої статутні капітали до підвищених нормативів, встановлених Національним банком. Як гриби після дощу, почали рости трастові компанії, що спеціалізувалися на прийманні коштів, у тому числі й валютних, від населення. Значно збільшилась кількість інвестиційних компаній і фондів, страхових товариств. Розгорнулася боротьба за інвестора — всі обіцяли, обіцяли, обіцяли... Початкова фішка в цій грі була 1000 % річних — менше пропонувати було просто непристойно, та й неетично — адже депозитні ставки зросли до 400 % на рік — треба ж поділитися прибутками і з інвесторами. Звичними стали обіцянки виплат 3,5, а то й 10 тисяч відсотків річних. На валютні вклади прохідною ставкою для наших трастів стала кругла цифра 100.

1. Витоки кризи

Що ж ми мали наприкінці року? Повиламувані двері, перевернуті офісні меблі, десятки кримінальних справ, тисячі ошуканих, розлючених людей, котрі проклинають усе на світі. Та це ще не все. У трастів були безумовні боргові зобов'язання, тому вони й луснули раніше за інших. Гірше за все те, що захиталися і колоси на глиняних ногах — це ті великі емітенти, передовсім київські, навколо цінних паперів яких увесь минулий рік ішла гра й у яких стрімко наближається час виплати обіцяних дивідендів.

Такі метаморфози, що відбулися на ринку капіталів, явище досить незвичне для нас і тому вимагає поглибленого аналізу. Адже становлення і розвиток ринку капіталів — важлива складова частина економічних реформ. Якщо за державного капіталізму, що зветься соціалізмом, держава концентрувала у собі функції власника й інвестора, то тепер усі ці функції переходять до приватних рук. Інвестиції, розвиток виробництва, нове будівництво, структурна перебудова економіки — всі ці процеси відбуватимуться переважно через рух приватних капіталів. Але ж ошукана людина вдруге до того, хто її ошукав, не піде та ще й сусідові закаже. Тому проблема довіри до ринку капіталів, що розвивається, має загальнодержавний характер, а не є лише проблемою приватного інвестора, як намагаються запевнити нас деякі офіційні особи.

Витоки кризи на ринку капіталів слід розглядати у трьох площинах: соціально-політичній, економіко-правовій та організаційній. Безперечно, що першопричиною тут буде нерозв'язаність політичних проблем, що нависають над нашим суспільством. Долю реформ в Україні ще аж ніяк не вирішено, їх ще не вдалося зробити необоротними. Економіка України застрягла посеред переправи, а такий стан невизначеності для інвестицій найгірший — усі інвестори прагнуть передусім стабільності. Її ж можуть дати, і то не відразу, лише тотальна приватизація, реформа фінансової системи, оздоровлення грошового обігу, лібералізація зовнішньої торгівлі, земельна реформа і на додачу до всього цього відповідна законодавча база. Лише ці й супутні заходи можуть створити те, без чого інвестиції в принципі неможливі, — сприятливий інвестиційний клімат. А пробуксовування реформ призвело до подальшого зубожіння населення, що поглибило проблеми ліквідності цінних паперів і залучення нових інвесторів. Це, у свою чергу, змусило глуху спіраль: немає інвестицій — немає зростання виробництва — немає зростання прибутків — немає інвестицій, — робити новий виток.

Соціальні причини кризи ринку капіталів похідні від політичних: відсутність радикальних реформ, нестабільність і падіння життєвого рівня з одного боку, а з другого — блиск і розкіш українських нуворишів, значною мірою девальвували таку традиційно властиву нашому народові рису, як прагнення до продуктивної праці. Розрив взаємозалежності між такою працею та гідною мірою винагороди (що взагалі саме собою загрожує зруйнуванням будь-якого суспільства) призвів до того, що багато хто втратив соціально-психологічні дороговкази і сліпо довірився тим, хто робить гроші з повітря. І не їхня провина у тому, що вони теж хотіли жити по-людськи за умов, коли їх усі покинули, — це наше загальне страхітливе лихо, коли здорові спонуки до праці згубилися за прагненням вижити за будь-яку ціну, навіть через отримання незаробленого.

І кого винуватитимуть ці люди, коли їх спіткає невдача (а таких лише у Києві набирається до 100 тисяч)? Чи не почуватимуть вони ностальгії за старими часами?

Опити показують, що до 80% дрібних інвесторів — фізичних осіб — становлять люди з середнім чи низьким рівнем доходів. Для них втрата їхніх невеличких заощаджень — катастрофа. І ці люди примножуватимуть лави супротивників реформ. А для політичних опонентів курсу реформ буде зайвий аргумент — ось, мовляв, до чого призводить ваш ринок.

Усі ці й інші чинники дестабілізують ринок капіталів в його основі.

2. Не вкладати гроші не можна і вкласти немає куди

А якщо є, то все нетривке, хистке, невизначене: немає гарантій, немає просування вперед, незрозуміло, кому вірити. Про яку інвестиційну активність за таких умов можна говорити?

Рівень капіталізації доходів в Україні катастрофічно низький — він не перевищує 6—8%, тоді як у розвинених країнах він сягає 30%. Сподівання на те, що брак внутрішніх капіталів компенсують іноземні інвестори, безпідставні — у найважчі часи їх не буде поруч із нами. У кращому разі їх слід чекати через 2—3 роки, коли стане зрозуміло, що ми вижили і без них. Та й взагалі, у кожному разі іноземні інвестиції можуть виступати лише каталізатором інвестиційного процесу, але не його головним складником. Звідси створення умов для розвитку внутрішнього, самодостатнього ринку інвестицій має бути пріоритетним державним завданням.

Політична воля до розвитку ринку капіталів в Україні допоможе розв'язати і проблему використання валютних коштів населення. За рубежем зараз осіло на рахунках в іноземних банках 15—20 млрд. доларів і жодні умовляння повернути їх назад не подіють, окрім економічного інтересу. А такий інтерес виникне лише за розвитку ринку цінних паперів (РЦП), коли з'явиться можливість для інвестування.

Активніше тоді поводитиме себе і дрібний інвестор, що тримає свої заощадження у ВКВ без руху і кредитує таким робом країну — емітента грошових знаків. Цього року було витрачено чимало зусиль, щоб залучити іноземну допомогу на один мільярд доларів, але цей мільярд — це саме та сума доходу, яку отримали США в Україні минулого року. Адже зараз на руках у населення 12—15 млрд. доларів США, більша частина яких лежить без руху. Якщо український товар продано, а натомість до країни ввезено грошові знаки, що лежать мертвим вантажем, то це безпроцентний кредит аж до того моменту, коли валюту буде пущено в обіг.

Політичний успіх реформ загалом і масової приватизації як головної їх складової залежить від швидкого розвитку інститутів ринків капіталу. Адже отримавши значні майнові права, громадяни потребують відповідної інфраструктури й механізму реалізації таких прав. Проте відсутність радикальних економічних реформ призвела до кризи і в економіко-правовій сфері, і в галузі ринку капіталів. На ньому настав час стерв'ятників, де боротьба за гроші інвесторів часто-густо ведеться поза всіма правилами. Ринок капіталів зараз нагадує футбольне поле, де немає судді, а отже й свистка, і де гра йде практично в одні ворота — ворота рядового інвестора.

Цьому сприяє практично повна відсутність законодавства в царині РЦП. Усе, що ми наразі маємо — це кілька законів, інструкцій Мінфіну та Фонду державного майна. У сфері довірчого управління самотнім маяком застиг куций і малозрозумілий «Закон про довірчі товариства». І це в такій складній і відповідальній сфері ринку капіталів, з якого в розвинутих країнах законодавство складає грубезні фоліанти. Та річ не лише в кількості, а й у якості. Вже згадані законодавчі акти багато в чому застаріли і не відповідають вимогам часу, що ускладнилися, переповнені «дірками» й протиріччями. І це в умовах, коли кількість зареєстрованих інвестиційних компаній, фондів та довірчих товариств перевищила тисячу і тисячі емітентів виходять на фондовий ринок після приватизації!

Звідси всі явища, що маємо: по Україні гуляють величезні маси фіктивного капіталу; процвітають інсайдерські угоди, коли керівники компаній використовують внутрішню інформацію для свого збагачення; «пірамідальні» схеми зі своїми, а не ринковими котируваннями стали швидше правилом, аніж винятком; немає ані найменшої відкритості, емітенти взагалі нічого не публікують про свою діяльність; усі заманюють клієнтів, проте далеко не кожен повідомляє їм про ризик і про їхні права тощо. За весь час існування фондового ринку у нас, по суті, не було жодного дійсно відкритого акціонерного товариства, яке демонстративно розкрило б свій баланс і відмовилося від звичних посилань на комерційну таємницю; яке оголосило б про відкриту емісію лише після того, як апробувало своє виробниче нововведення і отримало позитивні результати; яке оприлюднило б свій виробничий бізнес-план з усіма викладками, освяченими позитивним висновком поважних і незалежних експертів.

А наші емітенти, здебільшого, — це фінансові мильні бульбашки, за котрими, окрім офісних меблів і грошей інвесторів, нічого немає. Ну, а гроші, як відомо, це річ така — сьогодні вони є, а завтра їх немає, тим паче, коли їх збирати за принципом: спочатку назбираємо, а потім вирішимо, куди (чи кому) їх вкладати.

3. Немає законів — немає влади

Немає влади — кожен сам собі влада. Ринок капіталів — дзеркальне відображення кризи влади в цілому в нашому суспільстві. А в країні, де всі грають не за правилами, грати за правилами — значить свідомо поставити себе у програшну ситуацію. Невідомо, хто й коли перший почав гонку за відсотками, дивідендами й грошима, але в підсумку всі стали жертвами безладдя — і інвестори, і емітенти, і фінансові посередники.

Подолати смугу безладдя можна лише шляхом подолання організаційної кризи на ринку капіталів. Тут потрібен свій закон про владу, тобто про заходи з державного регулювання ринку цінних паперів в Україні. У цьому акті має бути чітко регламентовано структуру, статус і функції головних державних органів, що регулюють ринок цінних паперів в Україні. А нині виходить, як у тій приказці: де сім господинь, там хата неметена, — цілісна система відповідальності й контролю за станом ринку капіталів відсутня. Вочевидь, центральне місце в такій структурі має займати нещодавно створена Комісія з цінних паперів Кабінету міністрів України, котра розробляла б проекти нормативних актів, встановлювала б правила, обов'язкові для виконання всіма учасниками ринку капіталів, і здійснювала б контроль за їхньою діяльністю.

Усе це сприяло б пожвавленню законотворчої діяльності, а роботи тут невпрогорт. І все ж таки з усіх проблем тут можна виділити дві, на нашу думку, першочергові. Перша — це нормативні акти, котрі регулюють різні аспекти створення й функціонування акціонерних товариств (механізм голосування і виплати дивідендів, операції на вторинних ринках, взаємодія з реєстраторами і трансферними агентами, ведення реєстрів акціонерів, положення про органи управління АТ тощо), що особливо актуально на стадії переходу до широкомасштабної приватизації. І друге — це захист прав інвесторів, особливо при використанні ними своїх ваучерів, бо скандали в цій сфері дискредитуватимуть саму ідею приватизації.

Ніхто так не зацікавлений у нормальній роботі фондового ринку, як його професіональні учасники, тому державне регулювання має доповнюватися саморегулюванням учасників РЦП через їхні асоціації. Таким асоціаціям має надаватися статус квазідержавних, з обов'язковим членством у них фінансових посередників. Найперше призначення таких саморегулювальних організацій — контроль за виконанням членами асоціації кодексу поведінки при укладанні угод з інвесторами і подання в ліцензуючий орган пропозицій про позбавлення ліцензій, якщо буде встановлено факт обману чи зловживань.

Зовні може здатися, що на фондовому ринку є певні зрушення щодо організації: і комісію з ЦП створено, і концепцію розвитку фондового ринку прийнято. Та, з іншого боку, комісія поки що ознак життя не виказує, та й не дивно: адже функції робочого апарату комісії має здійснювати управління цінними паперами й фінансовими ринками Мінфіну, штат якого — кілька чоловік, перевантажених роботою з реєстрації емітентів, видавання ліцензій тощо.

Концепцію фондового ринку з подання Української фондової біржі прийняли таку, що, схаменувшись, через півроку підготували вже нову, котра зависла на візуваннях. А рух професіональних учасників фондового ринку взагалі розколовся на дві асоціації, що внесло додаткові складності в його організацію.

Особливо непокоїть професійна підготовка учасників фондового ринку. В країні немає жодної кафедри РЦП у вузах і, відповідно, подібних спеціальностей. Найбільше, на що спромоглася наша вузівська наука, — це введення спецкурсів з РЦП обсягом у 6—12 годин. Стає дедалі очевиднішим те, що вища школа не в змозі на даному етапі готувати фахівців з фондового ринку. Ті двотижневі курси брокерів, аналітиків РЦП та інвестиційних керівників, що випустили вже не одну сотню чоловік, — то наш звичний вал, котрий дає лише сертифікати, але нічого — для розуму і серця. Назріває серйозний розрив між завданнями на РЦП, що ускладнилися, і низькою кваліфікацією його учасників. Розв'язати цю проблему може створення інституту РЦП у формі закритого АТ, засновниками якого могли б виступити саморегульовані асоціації, біржі, банки, фінансові посередники, міжнародні фондові організації. Держава також могла б виступити засновником, внісши свій пай у вигляді приміщень та будівель.

Такий інститут був би некомерційною організацією, але функціонував би на засадах самоокупності. Завданнями його стали б підготовка фахівців, ліцензування, аналітика, прогнози, наука, розроблення нових фондових технологій, підготовка й експертиза законопроектів, видавнича діяльність (в тому числі і випуск спеціального видання на кшталт «Рынка ценных бумаг» у Росії), розроблення ідеології і створення різноманітної програмної продукції тощо.

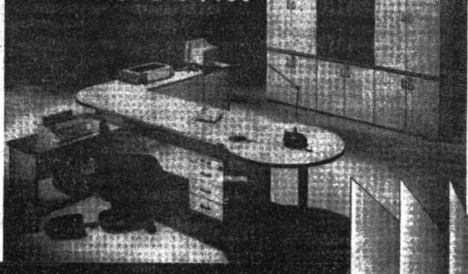
Ринок капіталів — надто тонка й важлива справа, щоб пускати її на самоплив. Саме це призвело до його кризи. І завдання всіх зацікавлених осіб має полягати в такій його організації, щоб ніхто з нас не опинився знову біля розбитих дверей.

Юрій ОЧЕРЕТ,
генеральний директор ІК «Україна», кандидат економічних наук.

ІТАЛІЙСЬКІ МЕБЛІ, ЖАЛЮЗІ

та інші аксесуари і обладнання

СУЧАСНОГО ОФІСУ

Київ
проспект
40-річчя Жовтня, 128
Тел. 261-47-76
Факс: 261 34-28

ABSOLUT FUTURE

Вам допоможуть добрати, купити, привезти і встановити досвідчені дизайнери, менеджери і робітники компанії «АБСОЛЮТ-ФЬЮЧЕР» – лідера офісних меблів в Україні.

'95 КОТИРОВКИ ВЕКСЕЛЕЙ НА 23.01.95В КБ "ПРИВАТБАНК" '95

ВЕКСЕЛЕДАТЕЛЬ	Покупка векселей (в % к номиналу)	Продажа векселей (в % к номиналу)
Авдеевский коксохим. з-д	66,8	
Алчевский металлург. к-т	67,0	
Днепровский металлург. к-т		70,0
Ингулецкий ГОК		78,4
Коксохим. з-д им. Калинина		73,2
Металлург. к-т им. Петровского		70,0
Металлург. к-т г. Енакиево	67,4	
Никопольский з-д ферросплавов	67,8	
Новокриворожский ГОК		79,4
Орджоникидзевский ГОК		78,2
ПО «Павлоградуголь»		79,4
Южный ГОК	67,2	

в Днепропетровске: (0562) 79-05-95, 79-05-96, 79-05-97, 79-00-00, 47-70-52.

в Киеве: (044) 227-54-22

Официальный представитель Горьковского завода «ПО ГАЗ» и ГП «Москвич» (АЗЛК)

Предлагает со склада в Киеве:

АВТОБУСЫ

КАВЗ-3976
(пассажирские и грузопассажирские)
ПАЗ-3205

МИКРОАВТОБУСЫ РАФ разных модификаций

ГРУЗОВЫЕ АВТОМОБИЛИ

ГАЗ-3307
ГАЗ-3302 (полуторка)

ЛЕГКОВЫЕ АВТОМОБИЛИ

Москвич 2141-S
Москвич-2335 пикап
(с тентом или без него)
Москвич 2126
заднеприводный "ОРБИТА"

ИЖ-2715
грузовые и грузопассажирские

Автомобили УАЗ
пассажирские
грузовые
микроавтобусы

ГАЗ-31029
ГАЗ-31029
(51 комплектация)
ГАЗ-31022
(универсал)
ГАЗ-310240
(представительская)

Телефоны в Киеве:
(044) 264-74-42, 264-96-69
тел./факс 264-24-05
263-70-11

Все гениальное – просто!

Газосварка без карбида!

У Вас проблемы с **карбидом, кислородом, ацетиленом?**

Не беда, обращайтесь к нам. Мы производим промышленные электролизно-водные газосварочные установки

ТЕРЕ-1.5Т

Толщина свариваемого металла 0.5 ... 5мм,
Выход газовой смеси 1500 л/час,
Максимальная потребляемая мощность 4.5 КВт

Обеспечиваем гарантийное и послегарантийное обслуживание

Звоните: (0572) 23-0127, 32-1903, 20-5396
Пишите: 310115 Харьков-115, а/я 3151
Приходите: г. Харьков, ул. Котлова, 29

Только установки фирмы "Технолог" заменяют ацетиленовый сварочный пост!

АО «Днепродзержинский авторемонтный завод»

Производит
восстановление автобусов «Икарус» любой модификации, степени износа и комплектности

Устанавливает
на автобус новые или качественно отремонтированные агрегаты и силовые установки производства Венгрии, Германии, Украины

Укомплектует
автобус чехлами, шторами, инструментом и др. расходными материалами

Выполнит
пожелания заказчика на исполнение кузова и раскраску автобуса

Срок службы отремонтированных автобусов – 8 лет.

В магазине завода Вы можете приобрести запасные части, элементы кузова, насосы огородника.

Цены — договорные.

Контактные телефоны: (05692) 2-48-24; 2-70-87; 2-60-72.

Доверительное общество

ЗАКОННО!

Реализует приватизационные средства через акции и ОПЦИОНЫ.

БЫСТРО!

Аккумулирует приватизационные средства под заказ.

ВНИМАТЕЛЬНО!

Рассмотрит предложения предприятий и финансовых посредников по инвестированию приватизационных средств.

Тел. (044) 228-09-42.

Предприятие реализует
глубинные насосы типа ЭЦВ 4", 5", 6", 8", 10", 12"
со склада в Буче и на заказ
(43 моделей, станции управления, провод ВПП)
ВОЗМОЖЕН БАРТЕР.
Тел.: (04497) 52402.
ПРИГЛАШАЕМ К СОТРУДНИЧЕСТВУ ДИЛЕРОВ.

ЭКОТЕХНИКА

Со склада в Киеве

ПОЛНЫЙ АССОРТИМЕНТ ПРЯНОСТЕЙ
для мясоперерабатывающей
плодо-овощной
ликеро-водочной
хлебопекарной
промышленностей

тел.
(044) 277-35-00
(044) 245-31-11

Концерн «Укрпроминвест» реализует со склада в Киеве:

- перец черный горошек
- душистый перец
- гвоздику
- мускатный орех
- корицу
- кардамон
- перец черный молотый (25 г).

Тел.: (044) 264-94-34, 264-94-42.

Реализуем

автомобили КрАЗ, МАЗ, ГАЗ;

автозаправщики,

автокраны 14, 20 т,

автобусы ЛАЗ, ПАЗ, КАВЗ;

тракторы ЮМЗ,

экскаваторы;

с оформлением и доставкой.

Днепропетровск (0562) 92-80-64.

На здобуття Державної премії України імені Т.Шевченка

Останнє воскресіння Григорія КОЧУРА

На жаль, досі є актуальним сказане Миколою Зеровим ще в двадцяті роки: «В наших літературних обставинах все ще мало справжньої культури. Мало знань, мало освіти...» Так, нам ще треба впустити в себе світ найпершe європейської літератури.

Серед тих, хто зрозумів це ще на початку століття, був і Григорій Кочур. І зовсім не випадковий заголовок обрано до цієї публікації. Доля поета й перекладача складалася так, що він не раз прощався з життям. Пройшов і заслання на холодній Півночі, і виключення з Спілки письменників, і поновлення в ній... Єдине, що не могла зробити тоталітарна більшовицька система, так це примусити його не думати, не працювати розумово, забути мови і не озвучувати українською кращі зразки світової поезії.

Досі перекладачі не стали або, точніше сказати, не сприймаються культурною громадськістю як визначальне явище нашої мінливої епохи. Зараз багато говоримо про зв'язки з Європою, але робимо для того дуже мало. Той же Григорій Кочур, наприклад, відсутній в останньому довіднику українських письменників (Київ, 1988, упорядники В. Коваль та В. Павловська). Лише перед смертю видатний перекладач зміг дочекатися виходу у світ солідного тому своїх перекладів «Друге відлуння»...

Як відзначає блискучий знавець творчої спадщини Григорія Кочура кримська дослідниця Марина Новикова, переклади майстра охоплюють часовий простір в двадцять шість століть: від Архілоха, Алкея й Сапфо до Шеллі та Джона Кітса, Оскара Уайлда, Антоніо Мачадо та Джузеппе Унгаретті, від Гете та Гайне до Артюра Рембо та Едгара По. Григорій Кочур перекладав з 20 мов. Кількасот творів зарубіжних письменників зазвучали по-українському дякуючи йому.

Зауважу, що Григорій Кочур був не тільки перекладачем. Він — глибокий аналітик літературного процесу, автор не одного десятка статей, збірки власних віршів.

Микола Зеров, Максим Рильський (лауреатом премії імені Максима Рильського є й сам Григорій Кочур), Олександр Білецький — це вчителі й наставники невтомного трудівника.

Зрозуміло, людина такої непростої долі, Григорій Кочур по-своєму осмислював призначення перекладу. Адже мови йому довелося вивчати не тільки в кабінетній тиші, але й в таборовому бараці, у в'язниці. Письменник побачив у своїй праці спосіб, за допомогою якого він міг опиратися людиноненависницькій системі, вважати себе учасником Руху опору в останній більшовицькій імперії. І звужений «дротяним драконом» світ в уяві Майстра розширювався безкінечно: з Європи перекладач потрапляв в Америку, в Азію... Цього у нього ніхто не міг забрати, бо той світ був невидимим. Наперекір системі, яка прагнула перетворити його в «людину Ніхто», Григорій Кочур перевтілювався то в Байрона, то в Пастернака, то в Поля Верлена... Жорстокий цей театр тривав вісім років. По смерті диктатора Майстер поселився в Ірпені під Києвом, де й закінчилися недавно його дні.

***

Тепер ми зрозуміли, що незалежна Україна постане по-справжньому лише тоді, коли її збудує в своїй свідомості кожен українець. Нам ще належить створити Державу слова (вислів М. Ореста). Тільки вона забезпечить єднання й неперервність духовного існування нації. В цьому контексті заслуговує найуважнішого розгляду й підтримки проект Михайла Москаленка видати антологію «Тисячоліття. Поетичний переклад України-Русі». Від перших перекладачів IX—X століть до сьогодення. Чільне місце в антології посідає й Григорій Кочур. Упорядник увів до неї переклади з Сапфо, Петрарки, Бодлера, Ріцоса, Еліота, Даро, Прешерна, Незвала...

Віталій АБЛІЦОВ.

Закликають іменем Тараса

Що турбує!

Учасники обласної науково-практичної конференції «Від імені народу», що відбулась у Черкасах з нагоди 60-річчя від дня народження Василя Симоненка, ухвалили відкритий лист до Президента України Л.Кучми. У листі, зокрема, йдеться: **«Наспіла чорна вістка про те, що гуманітарне управління Адміністрації Президента України розробляє новий варіант Закону про мови, в якому пропонується формула, за якою російська мова є мовою офіційного спілкування, а українська — державною. А це, як довела Всеукраїнська наукова конференція «Мова державна — мова офіційна»,** призведе до ще більшого, ніж було в СРСР, нищення української мови, до дальшої, ще інтенсивнішої русифікації українського народу».

Учасники наукового зібрання з болем повідомили Президентові про те, що, після його необачних заяв про намір надати російській мові статусу офіційної, у Черкаській області — у самому серці України, на священній землі Тараса Шевченка і Василя Симоненка, — на підприємствах і в держустановах відмовляються виконувати чинний Закон про мови, провадять документацію російською мовою.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаси.

Милосердя

За пільговими цінами

Протягом останніх трьох років колектив Горохівського плодоконсервного заводу постійно відпускає за пільговими цінами продукти харчування для соціально незахищених верств населення, інтернатів та будинків інвалідів. Тільки торік лікарні, дитячі садки, школи, центр обслуговування інвалідів і пенсіонерів району одержали від підприємства овочевих, фруктових і м'ясних консервів на 814 мільйонів карбованців, за цінами нижчими від комерційних на 40 відсотків. Для одиноких, пенсіонерів і багатодітних, які проживають у селах, продається борошно, рис, олія, цибуля та інші продукти харчування.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

З добрим словом і Господом у серці

Перша на Сумщині громада сестер милосердя почала діяти при Спасо-Преображенському соборі в обласному центрі. 20 жінок за покликом серця і з вірою в Бога взялися доглядати хворих і літніх самотніх людей. Щосуботи відвідують вони й будинок-інтернат для престарілих, морально допомагають його мешканцям у нелегкий час життєвого надвечір'я.

Віталій МАКСЮТЕНКО.

Сумська область.

Полтаву «заміновано»... анонімами

Пригоди

Останнім часом Полтаву збентежили «теракти». Спершу вибухівку «підклали» в дитячий садок. Затим у місцеву філію «Приватбанку». А на різдвяні свята «замінували» школу № 30. Міліція, як і ведеться в таких випадках, вжила заходів перестороги: терміново провела евакуацію, викликала саперів. Вибухівки не виявили, але перевірка банку обійшлася у 8,5 мільйона карбованців, а школа потягла дорожче — на 20 «лимонів». «Жартівників» розшукують, страхаючи через місцеву пресу Кримінальним кодексом, та тривогу викликає й така проблема. Обласний центр не має спеціального підрозділу, який би міг виконувати саперно-піротехнічні роботи. За останнім анонімним дзвінком саперів викликали з Кременчука та Харківської області. Прибули вони лише другого дня, бо їх пересування ще треба було узгодити з Мінобороною. І це щастя, що в приміщенні підклали анонімку, а коли б вибухівку...

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

На «Ніко» шиють пречудові чобітки...

Наша марка

Європейська якість і національні традиції вирізняють продукцію Миколаївського акціонерного виробничо-торговельного взуттєвого підприємства. З конвеєра «Ніко» щороку сходять кілька мільйонів пар дитячого, жіночого та чоловічого взуття зі шкіри, замінника, замші, текстилю. Сучасні технології та прогресивне устаткування провідних фірм світу, створення добрих партнерських відносин з Францією, Італією, Швецією, іншими країнами дають змогу колективу тримати марку на найвищому рівні. Успіхи «Ніко» з виробництва та реалізації взуття на внутрішньому ринку відзначено минулого року міжнародною діамантовою зіркою якості, присудженою Інститутом маркетингу в Мехіко.

Фото Олександра КРЕМКА.

На експорт!

«Арлі» і «Хеко» у херсонських костюмах

Ряд взаємовигідних контрактів уклала херсонська виробничо-торговельна фірма «Красень» з іноземними партнерами. Через празьке представництво канадсько-словацька фірма «Арлі Фешон» замовила півтори тисячі вишуканих чоловічих костюмів різних моделей, які будуть відправлені клієнтам до 20 лютого цього року. Виготовлення одного костюма коштує замовникам від 6,5 до 7,3 долара США. Західнонімецьке підприємство «Хеко Беклайдунт Хайнцельманн» після виконання контракту одержить 860 блайзерів і 2,5 тисячі жіночих костюмів. Раніше через київського посередника (спільне українсько-німецьке підприємство «Хапланекс») херсонці вже виконали солідне замовлення для названого клієнта.

Попит на продукцію «Красеня» зріс після того, як за допомогою зарубіжних партнерів фірма реконструювала лінію з виготовлення сучасних швейних виробів. З нового року на європейський рівень вдалося підняти технологію волого-теплової обробки тканин, які теж, до речі, надходять від замовників з-за кордону. Одержувана давальницька сировина допомагає місцевій фірмі не тільки успішно експортувати продукцію (торік експорт становив 55 відсотків від обсягу), а й наповнювати нею внутрішній ринок. Через власний фірмовий магазин «Голочка» минулого року, приміром, було продано населенню 87 тисяч різноманітних швейних виробів вищого гатунку. На міській виставці продукції, що відбулася днями, костюми «Красеня» викликали чималий інтерес. Планується укласти нові договори, але вже з українськими партнерами.

Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Херсон.

Троянди і женьшень — красиве і корисне

Вінницький травник зумів виростити на власній присадибній ділянці двадцять тисяч штук «золотого кореня» женьшеню.

З життя диваків

Лікарі, які оглядали його, як правило, опускали долу очі і безсило розводили руками. Та він і сам відчував: недовго залишилось топтати ряст — схуд на тріску, обличчя жовте, як віск, а всередині без угаву ниє біль. І це в неповних двадцять літ...

Достеменно він і не може сказати, що його врятувало: чи то справді таку силу мали трави, що їх добрі люди наряяли пити, чи, може, на ноги став тому, що «дуже хотілося жити», однак відтоді почав зовсім іншими очима дивитися на лікарські рослини. Й понині не проминає жодної книги чи публікації з фітотерапії.

Якось в журналі «Природа і людина» його захопила розповідь травника з Приморського краю. Коли закінчив читати, й собі захотілося спробувати виростити «золотий корінь». На радість, пакуночок з насінням (диво-корінь, виявляється, виростає з насінин) пошта принесла досить швидко. Одне насторожувало — приписка в кінці листа: «Ви не перший, на чиє прохання я відгукуюсь, однак поки що в жодного з моїх адресатів в Україні рослини так і не прижилися».

Перший урожай він отримав через п'ятнадцять років — п'ять кілограмів коренів приніс до однієї з вінницьких аптек. Потім побував ще в кількох: «Така незначна кількість нас не може зацікавити. Ми приймаємо не менш як сто кілограмів».

Та він продовжував працювати. Заодно склав іспити до медичного інституту лікарських рослин. Крім 14-ти женьшеневих ділянок у нього росте багато інших лікарських рослин. Можливо, його сподвижницька праця все-таки зацікавить когось? Вінничанин готовий і надалі розширювати свої диво-грядки, однак, погодьтеся, йому потрібна підтримка.

І нарешті про те, чому ще й досі не зняв маску невидимки з свого героя. «Я вас дуже прошу, — казав він на прощання, — не робіть цього. Налетять трутні — і всі мої старання підуть за водою...»

А де ж згадані троянди? Їх вогонь палає з раннього літа і до пізньої осені (окремі не в'януть навіть до морозів). І скільки, гадаєте, отих вогненних кущів — 10? 20? 100?.. Трояндова повінь — важко навіть повірити — вже «залила» ділянку, на якій росте 800 кущів! «Вік би не помирав через ту красу, — розквітає в посмішці обличчя співрозмовника, — влітку через неї не можу навіть обідати в хаті...»

Дивак чоловік? Дивак! Ще й який!.. Втім, може, це ми диваки...

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, В. ЖЕЖЕРА, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 509173.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311015.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.